

Mađarska - Rumunjska/Transilvanija

“Monstersi” kod grofa Drakule

Sredinom kolovoza, moto klub “Monsters” odlučio je jedan produženi vikend umjesto za moto susret iskoristiti za jedno duže putovanje. Izbor je pao na Rumunjsku, točnije na centralni dio zemlje u Karpatima, na Transilvaniju.

Legende o grofu Drakuli već nam duže vrijeme ne daju mira, tako da je dvanaestoro nas na devet motora krenulo preko Mađarske prema odredištu prvog dana, gradiću Nadlacu, 5 kilometara udaljenom od mađarsko-rumunjske granice. Prva grupa krenula je ujutro (Denis, Dada, Ervin, Neno i Mirika, Jura i Dolores i Marin) i rezervirala sobe u motelu “Euro”. Druga grupa, Mirek, Darko i Bojan s Aleksandrom (radni ljudi, pa nisu mogli prije) krenula je oko 5 popod-

ne, pa je kada smo stigli oko 10 navečer fešta već bila u punom zamahu. Dočekali su nas s lokalnim harmonikašem i stolom punim piva. Rumunjsko pivo Cijuc odlične je kvalitete i to po mišljenju svih “Monstersa”, a cijena od 2.5 kune nam se više nego svidjela. Gotovo nikoga ujutro nije boljela glava, iako su se popile poprilične količine. Za isto tako jeftinu hranu slične pohvale, a što se tiče kvalitete, nije nas oduševila, unatoč tomu što se sve pojelo. Jaka kiša otjerala nas je s terase restorana, pa

smo feštu nastavili u hodniku motela, ali ne za dugo, jer smo bili zamoljeni da se stišamo radi gostiju iz Moldavije koji bi rado spavali.

Budimo se relativno rano, svi odreda orni za daljnji put. Doručak, mazanje lanaca i točenje goriva na obližnjoj benzinskoj crpki, pa možemo dalje. Iznenađujuće dobra, očito nova cesta, vodi nas dolinom rijeke Mures obilaznicom Arada, kroz termalno lječilište i izvore mineralne vode Lipovu, kroz Devu i Simeriu do Sibiu, velikog, ružnog indu-

Fešta u Nadlacu...

...u punom zamahu

Turski restoran usred Rumunjske

Bar u Transilvaniji

strijskog grada sa zahrđanim, napuštenim tvornicama. U centar nismo imali vremena niti volje skrenuti, radi kaotičnog prometa. Počela je padati kiša, pa nam je za prolaz kroz Sibiu trebao gotovo jedan sat. Bježeći pred lošim vremenom, sakrili smo se u prvi restoran nakon izlaska iz grada. Na naše iznenađenje bio je to turski restoran i to usred Rumunjske. Turci su bili oduševljeni posjetom bikera, pa su se slikali s nama i na našim motorima, a mi smo morali obećati da ćemo im poslati fotografije. Nakon konzumiranja turskih specijaliteta stala je i kiša, pa smo mogli dalje. Skrenuli smo prema jugu, prema srcu Transilvanije. Prolazimo kroz Carpatii Meridionali, Centralne Karpate, kroz koje vodi klanac Schitul Cornetul uz rijeku Olt. Iza grada Rimnicu Vilcea napuštamo glavnu cestu koja vodi prema Pitestiu i dalje prema

Bukureštu, pa skrećemo prema istoku te vozimo lokalnim cestama prema mjestu Curtea de Arges na rijeci Arges. Sumrak je i seljaci vode stoku sa ispaše u selo. Probijamo se kroz stada krava

koje ne mare za to da su na cesti osim njih i vozila, a još manje mare za bikere, pa vozimo slalom između njih. Jedna je pokazala interes za nas, pa je napala Marina, tj. krenula direktno prema nje-

Pješačenje do dvorca Poienari

Pogled s dvorca Poienari je fenomenalan. Naši motori su ostali parkirani u dolini

**Do ruševina dvorca Poienari
ima dobrih pola sata
uspinjanja**

**S kula dvorca Poienari pogled puca
na sve četiri strane svijeta**

mu sa uperenim rogovima, kao na koridi. Zašto baš na Marina, a ne na nekog drugog od nas? Vjerojatno, odnosno gotovo sigurno, zato jer vozi jarko crvenu Hondu VFR! Marin je vješto izbjegao napad, pa smo nastavili uz rijeku Arges prema cilju našeg putovanja, selu Arefu, iznad kojeg je zamak Poienari, jedan od tri zamka Vlada Tepeša, poznatijeg kao grof Drakula.

I zaista, uskoro parkiramo kraj kafića uz rijeku, a iznad nas visoka litica sa zamkom. Već je mrak, pa moramo potražiti prenočište. U Arefu je samo jedan pansion, a taj su zauzeli drugi gosti upravo u trenutku kada smo se mi pojavili. Bungalove nalazimo u mjestu Corbeni, a to je dvadesetak kilometara vraćanja unazad. Po neobilježenim cestama usred mraka skoro smo pregazili magarca koji je stajao nasred ceste kao da je sam na svijetu. Onako sivog kao cesta nismo ga primijetili na vrijeme. Uslijedilo je "full" kočenje. Sve je sretno završilo, zaustavio sam se pola metra do njega. Magarac je ostao stajati kao da se nije ništa dogodilo. Prije spavanja tražimo dućan jer uz naše bungalove nema nikakvog kafića. Između ostalog tražimo pivo, a dobivamo ga u plastičnim bocama od dvije litre! Konačno smo u našim bungalovima, ulazimo u jedan i odmah jurimo van. U bungalovu se smjestila obitelj stršljena! Kako ne volimo tu vrstu životinja, mijenjamo bungalove za sobe koje su u malo boljem stanju. Dvije velike sobe dovoljne su za sve nas, jedino Jura i Dolores hrabro ostaju u jednom od bungalova. Jedemo sendviče, pijemo pivo iz plastičnih flaša, koje usput rečeno ništa ne valja, pa u pivu uživaju samo Aleksandra i Darko, te razgovaramo o tome gdje smo. U Transilvaniji smo, u Kar-

Put na prijevoju Fargarasul

patima, u carstvu grofa Drakule, u neposrednoj blizini jednog od njegovih zamaka. Vani je tišina, čuje se samo lavež pasa u daljini. S vremena na vrijeme lagani tresak prozora, iako nema vjetra.

Toliko željeno tuširanje za većinu nas ne dolazi u obzir radi katastrofalnog sanitarnog čvora, pa se lagano spremamo na spavanje. Odjednom urlik iz susjedne sobe. Što je sad? Denis i Mirek spavaju u istom krevetu, pa su se dotaknuli hladnim nogama. Smirili su se kada su shvatili da ipak nemaju posla s Drakulom.

Bliži se ponoć. S Dadom odlazim izvan kuće da vidimo je li s motorima sve u redu. Ulazna vrata ostavljamo otvorena. Najednom tresak, vrata se zatvaraju za nama! Provjeravamo, nikoga osim nas nema dolje. Vjetra, opet ponavljam, nema. Da li nam se to javio Drakula? Penjemo se u sobu, još čaša do dvije groznog piva, pa spavanje. Spavali smo mirno, bili smo previše umorni da mislimo na Drakulu.

Rano ujutro opet smo ispod litice i dvorca Poienari. Ceste do gore nema, preostaje nam jedino penjanje. Denisu i Marinu se baš ne da ići gore, pa ostaju čuvati motore. Dvadeset do trideset minuta preko mnogobrojnih stuba potrebno je do gore, ovisno o kondiciji. Dvorac Poienari je poprilično devastiran, tako da su ostali samo goli zidovi. Ipak, nismo požalili što smo se popeli, i bikeri trebaju ponekad malo rekreacije, a ovo je idealna prilika za to. Za naš trud bili smo nagrađeni fenomenalnim pogledom na sve četiri strane svijeta. Vidjeli smo cestu kojom smo došli, te kojom ćemo nastaviti naš put, između visokih planina Centralnih Karpata. Dobro se vide i naši motori, te mašemo onima dolje koji ih čuvaju. Silazak je manje naporan nego uspon, svejedno odlazimo do Argesa, gdje tražimo osvježenje u hladnoj vodi bistrice rijeke.

Vrijeme je da krenemo dalje. Upozoreni smo da sljedećih 120 km nema benzinskih postaja. Računamo i zaključujemo da imamo dovoljno benzina da pređemo preko prijevoja. Prijevoj se zove Fagarasului i vodi između najviših rumunjskih planina Negoju i Moldoveanu. Odmah iza Arefua, dolazimo do umjetnog jezera Vidrava i velike brane, a onda slijedi uspon. Nismo niti sanjali koliko je prijevoj lijep. Bili smo u više alpskih zemalja i možemo sigurno ustvrditi da se ljepota Karpata može uspoređivati i sa najljepšim prijevojima Švicarske ili Austrije. Ali, postoje neke razlike. Naime, ono što je u Alpama nezamislivo, ovdje je moguće. Bilo je prekrasno vrijeme, pa je 100 km ove ceste jedan veliki kamp, naravno, na divlje. Cijele porodice kampiraju, pečenjare, feštaju. Svugdje gdje stanemo ljudi se okupljaju oko nas, pa je očito da ovdje nema bikera. Ipak, susrećemo jednu grupu domaćih na MZ-ima, ali i dvojice na

Duž 100 km ceste do prijevoja cijele porodice kampiraju, pečenjare, feštaju

Ljepota Karpata može uspoređivati i sa najljepšim prijevojima Švicarske ili Austrije

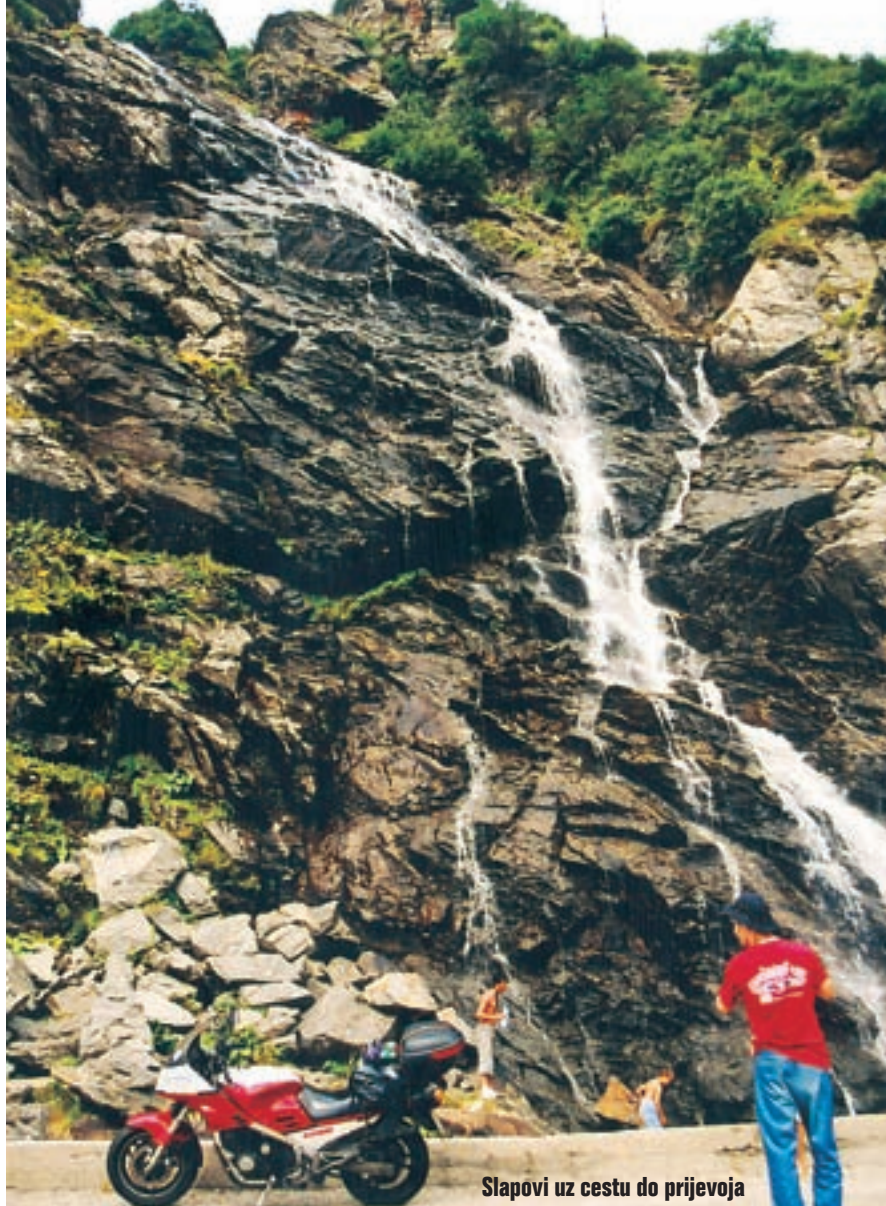

Bez obzira na sunčan dan na vrhu prijevoja je maglovito

Mali predah na oko uz cestu koja vodi do prijevoja

Slapovi uz cestu do prijevoja

Bungalovi u Gurasadi

japanskim motociklima koji su nam dolazili u susret, a mislimo da su bili Nijemci. Na vrhu prijevoja sve je puno automobila. Iako je dan sunčan, gore je gusta magla. Ovdje se mogu kupiti suveniri, a tu je i jedini ugostiteljski objekt na cijelih 100 km puta! Ali, na naše čuđenje nigdje ne piše koliko je prijevoj visok! To nismo uspjeli saznati niti od domaćih ljudi. S obzirom da su do nas bile planine visoke preko 2.500 metara, a mi smo bili samo malo niže, pretpostavljam da smo na visini od oko 2.300 metara. Ovdje pored vrha je izvor rijeke Arefu koja nas je toliko kilometara vjerno pratila.

Spuštamo se na drugu stranu i panično tražimo benzinsku postaju. Pored benzinske je, na svu sreću, dobar restoran, koji nam je isto tako neophodan. Opet prolazimo kroz Sibiu, te tražimo prenoćište. Ali, naći prenoćište u Rumunjskoj nekada nije nimalo jednostavno. U gradovima Orastie, Simeria i Deva ili nemaju mjesta za sve nas ili je toliko luksuzno i skupo da mi to nismo spremni platiti. I tako vozimo noću, iako nas to nije razveselilo, sve dok nismo našli bungalove u gradiću Gurasada. Točno je da su bungalovi bili toliko mali da se nismo mogli ispružiti, ali bikerima i ne treba nekakav luksuz. Uz to, još je bilo i jeftino, 1.000.000 leia, odnosno 200 kuna za sve nas! Za jesti nisu imali ništa, ali nas je spasio Denis koji nam je narezao sira kupljenog usput, kojeg je namjeravao odnijeti svojoj djeci. Srećom, imali su pivo, i to po 2 kune! Tu je bio i biljarski stol, pa su pali žestoki dueli s lokalnim stanovništvom.

Vratili smo se istim putem kroz Mađarsku, a vrijedno je spomenuti ručak u restoranu Arena u mjestu Dunaszekcso. Restoran je smješten iznad Dunava, a pored njega su idilični bungalovi i pravi mali zoološki vrt. Hrana je odlična i po prihvatljivim cijenama. Do doma je još cca. 250 kilometara koje prolazimo bez stajanja, a svi smo već odlučili da se sljedeće godine opet vraćamo u Rumunjsku u potragu za drugom dva Drakulina dvorca. Možda ćemo imati priliku osobno upoznati strašnog grofa Vlada Tepeša. ✓

Darko Labaš

Restoran Arena u mjestu Dunaszekcso u Mađarskoj

Unutrašnjost restorana Arena